

THE CITADEL

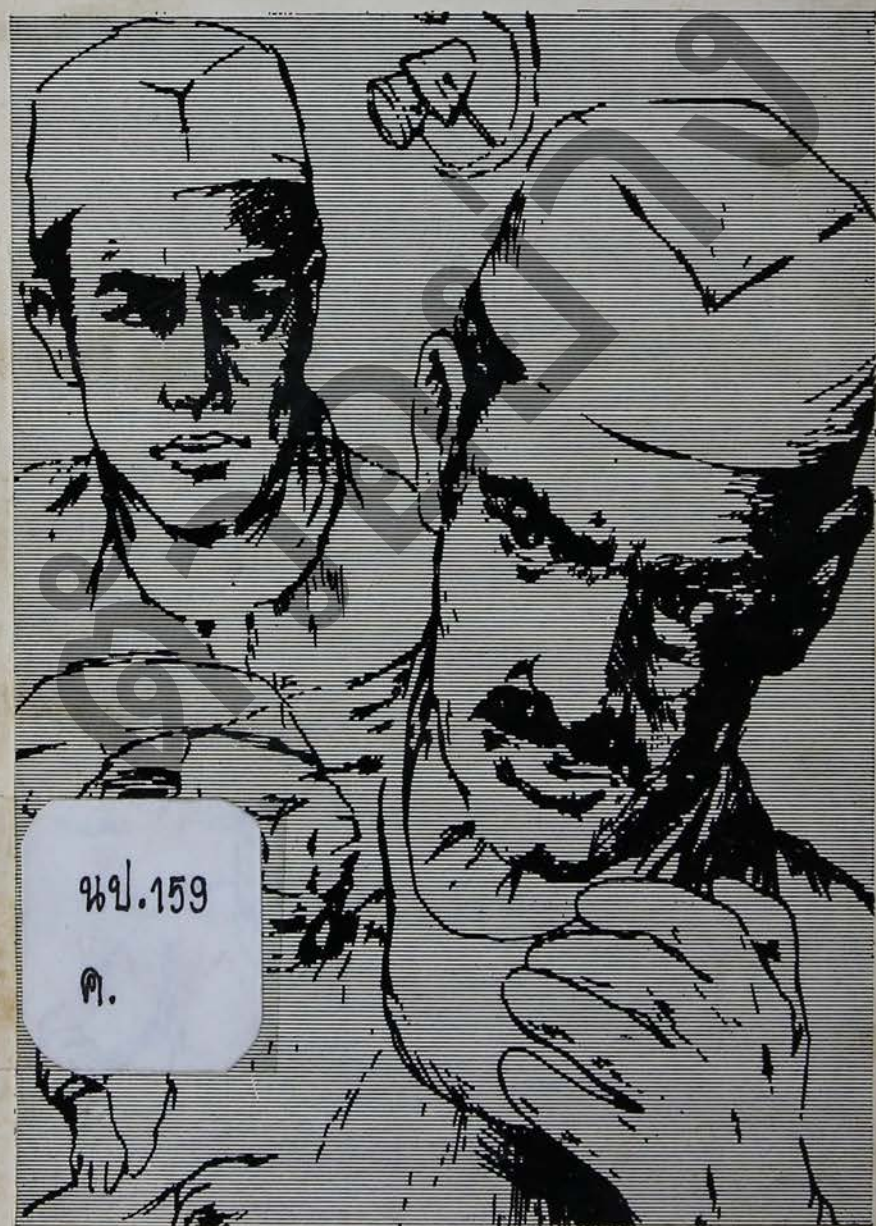
A J CRONIN

โดย :

ซิทาดล

สารานุกรม : ๑๒๖

ขป.159

๑.

มท. ๘๓๑

๓ - ๘ - ๔๐

เดอะ ซีตาเดล

The Citadel

A. J. Cronin

เลขเรียกหนังสือ.....	นป. 159
เลขทะเบียน.....	ค.....
วันที่.....	14 มี.ค. 43

สำนักพิมพ์ประพันธ์สาส์น

จัดพิมพ์จำหน่าย

เดอะ ชีตาเดล

เอ เจ โครนิน ประพันธ์

สายธาร แปล

พิมพ์ครั้งแรก ๒๕๒๐

นายสุพล เตชะธาดา

แห่งสำนักพิมพ์ประพันธ์สาส์น

ซอย ๒ ข้างโรงพยาบาลนตร์ลิได้

ชั้น ๒ สยามสแควร์ กรุงเทพมหานคร

โทรศัพท์ ๒๕๑๒๓๔๒, ๒๕๑๒๓๔๓

เป็นผู้จัดพิมพ์จำหน่าย

พิมพ์

โรงพิมพ์ชัยศิริการพิมพ์

๖๓/๒ ซอยเสนาสฤคเดช ถ.กรุงเทพ ฯ-นนทบุรี นนทบุรี

นายสมบุญ ไทยมงคล ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา ๒๕๒๐

ราคา ๑๕ บาท

บทที่หนึ่ง

บ้ายจั่ววันหนึ่งของเดือนตุลาคม ปี ค.ศ.

1924 ชายหนุ่มผู้หนึ่งแต่งกายซ่อมซ่อที่สุด มอง
อย่างกระตือรือร้นออกมานอกหน้าต่าง โบกี้ของขบวน
รถไฟซึ่งแทบจะว่างไม่มีผู้โดยสาร. แมนสันเดินทาง
มาแล้วตลอดทั้งวัน, แต่ช่วงสุดท้ายของการเดินทาง
อันยาวนานมายัง เซาท์ เวลส์กระตุ้นให้เขาบังเกิด
ความตื่นเต้นอย่างใหญ่หลวง เมื่อเขาคิดถึงตำแหน่ง
หน้าที่ของเขา, การจะได้เป็นนายแพทย์เป็นครั้งแรก,
ซึ่งเขากำลังจะได้ทำหน้าที่อยู่ ในเมืองที่ประหลาด,
และป่าเถื่อนแห่งนี้.

ข้างนอก, ฝนกระหน่ำลงมาระหว่างเทือกเขา และสองข้างทางรถไฟ. ยอดเขาซ้อนอยู่ท่ามกลางท้องฟ้าสีเทา, แถบด้านข้างภูเขา, ซึ่งเต็มไปด้วยหมอก ถ่านหินหลายแห่ง, มองดูดำมืดและเย็นเยือก. ปราศจากต้นไม้, ท่ามกลางแสงสลัว ๆ มองไม่เห็นหญ้า. ตรงทางโค้งของทางรถไฟ, แสงสีแดงจากโรงงาน ทำให้เหล็กก็ปรากฏให้เห็นขึ้นอย่างกะทันหัน, สาดแสงไปจับร่างของคนงานจำนวนหนึ่ง ซึ่งกำลังทำงานอย่างสุดกำลัง. โดยทันที, ความรู้สึกที่มีอำนาจอะไรอย่างหนึ่งอบอวลอยู่เต็มหุบเหวแห่งภูเขา. แมนสันสุดหายใจลึก ๆ. เขารู้สึกว่าเสมือนดังหนึ่งว่าได้รับการเรียกร้องความพยายามเป็นพิเศษ, บังเกิดความหวังและคำมั่นสัญญาเกี่ยวกับอนาคตขึ้นมาอย่างฉับพลัน.

อีกครั้งชั่วโมงต่อมา, ก็มีดลง, เมื่อขบวนรถไฟที่เขาเดินทางมาไปถึงคิรีเนฟฟี. ในที่สุดเขาก็มาถึง. แมนสันโดดลงจากรถไฟแล้วรีบออกไปจากสถานี.

บนถนน, ชายชราสวมเสื้อผ้าสกปรกมองดูเขาด้วยสายตาพิณิจพิเคราะห์, พลังถามขึ้นว่า, “คุณ

เป็นผู้ช่วยคนใหม่ของคุณหมอเพจใช่ไหม?”

“ถูกแล้ว. ผมชื่อแมนสัน-แอนดรู แมนสัน.”

“อืม, ผมชื่อโทมัส. ผมมีรถมาด้วย.

เข้าไปสิ.”

แมนสันขึ้นขึ้นไปในรถม้า, ซึ่งต้องได้รับการซ่อมอย่างมากมาย, แล้วทั้งสองก็ขับรถม้าผ่านไป ตามถนนหลายสายซึ่งเต็มไปด้วยบ้านหลังเล็ก ๆ, และ สกปรก. ตาแก่โทมัส, ซึ่งร่างกายเต็มไปด้วยกลิ่นน้ำ สะอิดสะเอียน, มองคแมนสันด้วยท่าทางลึกลับอยู่ ตลอดเวลา. ในที่สุดเขาก็เอ่ยขึ้นว่า, “คุณเพิงจะสำเร็จ, ยังไม่ใช่ไหม?”

แมนสันยิ้ม.

“ผมคิดว่าอย่างนั้น,” ตาแก่โทมัสพูดพร้อมกับถ่มน้ำลาย. “คนหลังสุดออกไปเมื่อสัปดาห์ก่อน, ทุกคนไม่เคยมีใครอยู่ได้นาน.”

“ทำไม?” แอนดรูถาม, พยายามที่จะซ่อนความกังวลใจเอาไว้.

“งานหนักเกินไป, นั่นเป็นเหตุผลอย่างหนึ่ง.”

“แล้วเหตุผลข้ออื่น ๆ ละ?”

“คุณจะได้รู้เองนะแหละ.”

หลังจากที่ออกมาจากกลางใจเมืองแล้ว, ทั้งสองขับรถผ่านไปตามทีลุ่ม ๆ ดอน ๆ ใกล้เคียงเมืองถ่านหินแห่งหนึ่ง, แล้วก็ไปตามทางแคบ ๆ, ทางเต็มไปด้วยหินขรุขระตรงไปที่บ้านหลังหนึ่งซึ่งอยู่ติดกับกระท่อมของเจ้าของเหมือง.

“ถึงบ้านแล้ว,” โทมัสบอก, พร้อมกับดึงม้าให้หยุด.

แอนด์รูลงจากรถ. นาทิต่อมาประตูบ้านก็เปิดผลัวะออกมา, เขาได้รับการต้อนรับจากหญิงร่างสูงคนหนึ่งอายุอยู่ในวัยห้าสิบปี.

“จริงๆ, จริงๆ, คุณคงต้องเป็นหมอแมนสัน. เข้ามาข้างในซี. ฉันเป็นพี่สาวของหมอเพจ, มีสเพจ, ยินดีที่ได้พบคุณ.” หล่อนพูดพร้อมก้มอย่างมีมิตร. “ผู้ช่วยคนสุดท้ายของเราไม่มีประโยชน์อะไรเลย, แต่ฉันแน่ใจว่าเราเชื่อใจคุณได้. ตามฉันมาซี, ฉันจะพาไปดูห้องนอนของคุณ.”

ห้องของแอนด์รูเล็กและเย็นเยือก, มีเฟอร์นิเจอร์เพียงไม่กี่ชิ้น, แอนด์รูมองไปรอบ ๆ ห้องซึ่ง

เกือบจะว่างเปล่าพลางเอ่ยขึ้นอย่างสุภาพว่า, “ดูท่า
ห้องนี้จะอบอุ่นสบายดีครับ, มีสเปซ.”

หล่อนยิ้ม. “กะ, ฉันคิดว่าคุณจะอยู่สบายดี.
เอาหละ, กันไปพบหมอกันดีกว่า.” หล่อนหยุดพัก,
แล้วก็เสริมขึ้นอย่างอีกอ้อว่า, “ฉันจำไม่ได้เสียแล้ว
ว่าบอกไปในจดหมายหรือเปล่าว่าตอนนั้นหมอกำลังไม่
ใคร่จะสบายคืนัก.”

แอนดรูมองดูหน้าหล่อนด้วยความ ประหลาด-
ใจที่เกิดขึ้นอย่างกะทันหัน.

“โอ, ไม่หนักหนาอะไรนักหรอก.” หล่อน
บอกอย่างรวดเร็ว. “อีกไม่นานเขาก็จะแข็งแรงอีก.”

แล้วหล่อนก็เดินนำแอนดรู ไปสู่ทางเดิน,
ซึ่งหล่อนเปิดประตู และร้องเรียก น้องชาย ของหล่อน,
“หมอแมนสันมาแล้ว, เอ็ดเวิร์ด.”

ขณะที่แอนดรูเข้าไปภายในห้องที่ค่อนข้างจะ
ร้อน, ซึ่งเต็มไปด้วยกลิ่นอายของความเจ็บไข้ได้ป่วย,
เอ็ดเวิร์ดเพิ่งพลิกตัวอยู่ในเตียงนอน, ด้วยความ
พยายามเป็นอย่างมาก. เขาเป็นชายร่างใหญ่ อายุอยู่
ในราวหกสิบปี, นัยน์ตาเต็มไปด้วยแว่แห่งความ

เหน็ดเหนื่อย และสีหน้าเต็มไปด้วย ความทุกข์ทรมาน
อย่างใหญ่หลวง. แสงตะเกียงน้ำมัน, สาดไปที่เตียง
นอนของเขา, และแล้วแสดงให้เห็นว่าใบหน้าซีดหนึ่ง
ของเขานั้นแข็งทื่อปราศจากชีวิต. ร่างกายแถบซ้าย
ทั้งแถบเป็นอัมพาต. ร่องรอยของความเจ็บไข้ได้ป่วย
อย่างหนักที่สุดเป็นเวลานานเหล่านี้ทำให้แอนดรูตก-
ใจแทบสิ้นสติ. บังเกิดความเงียบบนหน้าอึดอัดใจขึ้น.

“ผมหวังว่าคุณคงจะไม่ต้องทำงานที่หนักนัก,”
หมอเพจเอ่ยขึ้น, พุดซ้ำๆ และด้วยความยากลำบาก.
“คุณยังหนุ่มมากทีเดียว.”

“ผมอายุยี่สิบสี่ปีครับ,” แอนดรูบอก. “แต่
ผมชอบทำงาน,” เขาเสริมขึ้นอย่างรวดเร็ว.

เพจ มองดู แอนดรู พลางกล่าวด้วยน้ำเสียง
แสดงให้เห็นถึงความเหน็ดเหนื่อยว่า, “ผมหวังว่า
คุณจะอยู่กับเรา.”

“ตายจริง, พุดอะไรอย่างนั้น,” มีสเพจร้อง
อุทานขึ้นมา.

หล่อนยิ้มให้แอนดรู, แล้วก็พาเขาลงไปชั้น
ล่างเพื่อรับประทานอาหารค่ำ. ขณะที่แอนดรูเดินตาม

หล่อนไป, เขารู้สึกกังวล. เมื่อเขาสมัครงานนั้นไม่ได้มีใครพูดถึงเรื่องความเจ็บไข้ได้ป่วย ของหมอเพจ, และ หมอไม่ สบายมาก จนไม่ สามารถที่จะมี สุขภาพดี และกลับทำงานได้เหมือนเดิมอีกแล้ว. แอนดรูจนอยู่ในใจว่าทำไมพี่สาวของหมอถึงได้เก็บเรื่องนี้เอาไว้เป็นความลับ,

“คุณโชคดี, หมอ,” มีสเพจบอกขณะที่ทั้งสองเข้าไปภายในห้องอาหาร. “คุณไม่ต้องทำงานในห้องตรวจโรค. เจนกิ้นส์จัดการเรียบร้อยแล้ว.”

“เจนกิ้นส์?”

“เขาปรุงยา. เขาเป็นคนมีประโยชน์มาก — ตั้งใจทำทุกสิ่งทุกอย่าง. เขาทำงานแทนหมอและดูแลคนไข้ทุกคนตลอดระยะเวลาสัปดาห์ที่ผ่านมา.”

แอนดรูมองดูหล่อนด้วยความประหลาดใจอีกครั้งหนึ่ง. “นี่คือวิธีที่หมอในชนบทปฏิบัติหน้าที่ของพวกเขาหรือ?”

มีสเพจสั่นกระดิ่ง, หญิงรับใช้โบหน้าซัด ๆ คนหนึ่งนำอาหารค่ำเข้ามา, มองดูแอนดรูอย่างรวดเร็วขณะที่หล่อนเข้ามา.

“มาซี, แอนนี่,” มีสเพจร้องบอก. “นี่คือ หมอแมนสัน.”

แอนนี่ไม่ตอบ. หล่อนเสิร์ฟแอนครด้วยเนื้อ เย็นชิ้นเล็กๆ, ซึ่งเขารับประทานโดยไม่รู้สขของมัน เลย. ระหว่างการรับประทานอาหาร, มีสเพจนั่งเงียบ. แล้วก็เอนกายลงพิงพนักเก้าอี้ แล้วด้วยท่าท่อนเป็น มิตรหล่อนก็อธิบายถึงเรื่องการรักษาที่คริเนฟฟ์.

“เราหาเงินทุกบาททุกสตางค์จากชาวเหมือง,” หล่อนอธิบาย. “บริษัทเหมืองมีรายชื่อหมออยู่สาม คนด้วยกัน. หมอแต่ละคนจ้างหมอหนุ่มมาช่วยงาน. หมอเพจในตอนนี้อยู่คุณ, และหมอนิโอสต์จ้างคนที่ น่าอายชื่อเคนนี่, ชาวเหมืองแต่ละคนจะเลือกว่าใน บรรดาหมอสามคน เขาปรารถนาที่จะไปหาใครใน ขณะที่เจ็บป่วย, ทางบริษัทจะจ่ายส่วนหนึ่งของค่า แรงของแต่ละอาทิตย์ ให้กับ หมอที่คนไข้ เป็นผู้เลือก. หมอจะให้ส่วนแบ่ง ที่ยุติธรรม ของเงิน จำนวนนี้ แก่ผู้ ช่วยและเก็บส่วนที่เหลือเอาไว้เป็นของตัวเอง.”

หล่อนหยุดพูดแล้วมองดูหน้าแอนคร.

“ผมคิดว่าผมเข้าใจหลักการแล้ว. มีสเพจ,”

เขาบอก.

“ดีแล้ว,” หล่อนหัวเราะหึๆ. “ทั้งหมดที่
ต้องจำก็มีเพียงแต่ว่าคุณทำงานให้กับหมอเพจ. อย่า
ลืมเรื่องนกแลวกน.”

หล่อนมองตนาฬิกาแขวน, แล้วก็ผลัดกลุ่
จากเก้าอี้อย่างรวดเร็ว. ท่าทางของหล่อนเปลี่ยนไป
อย่างกะทันหัน.

“มีผู้หญิงคนหนึ่ง ไม่สบายอยู่ที่หมายเลขเจ็ด
กัลติอาร์ เพลซ. สามีของหล่อนให้มาตามหมอนาน
มาแล้ว. คุณรีบไปที่นั่นเสียทันทีจะดีกว่า,” หล่อน
สั่งแอนดรู.

บทที่สอง

แอนดรูออกไปทันที. เขากระตือรือร้นที่จะเริ่มต้น. นี่เป็นงานชิ้นแรกของเขา. ฝนยังคงตกอยู่ในขณะที่เขาเดินตัดไป ตามทาง เดินซึ่งเป็นดินสีดำ, ขรุขระ เพื่อจะออกไปยังถนนใหญ่. มีคิมิก, ขณะที่เขาเดินไป, เมืองสกปรกก็ปรากฏเป็นรูปร่างอยู่เบื้องหน้าเขา. ร้านรวงต่างๆ และโบสถ์ที่น่าเกลียดหลายหลัง, ใหญ่โตแต่ดูเย็นเยือก, เรียงรายอยู่ตามถนน. ความรู้สึกที่ว่าถูกฝังลึกอยู่ในหุบเขาของเทือกเขาทำให้แอนดรูถึงกับตัวสั่น. มีผู้คนอยู่ในบริเวณนั้นไม่กี่คน. ถัดจากร้านรวงและโบสถ์ออกไป, ทั้งสองฟากถนน, บ้านของ

พวกคนงานเรียงรายอยู่เป็นแถว ๆ ทางปลายสุดของ
ตัวเมืองไกลออกไป, มีแสงสว่างทำให้มองเห็นท้องฟ้า
ที่อุมฝนเอาไว้ นั่นคือการทำเหมืองที่คริเนฟฟ์.
แอนดรูไปถึงบ้านเลขที่เจ็ด กลีตาร์ เฟลซ. เขาถอน
หายใจลึก ๆ แล้วก็ยกมือชนเคาะประตู.

เขาได้รับการยินยอม ให้เข้าไปภายในครัวโดย
ทันที, เป็นที่ซึ่งคนไข้กำลังนอนอยู่บนเตียง. หล่อน
เป็นหญิงสาว, ภรรยาของกรรมกรเหมืองชอวิลเลียมส์.
ขณะที่แอนดรูเดินเข้าไปที่เตียงนอนของหล่อน, เขา
บังเกิดสามัญสำนึก แห่งความ รับผิดชอบ อย่าง ใหญ่-
หลวงขึ้นมาโดยทันที. เขาอยู่ตามลำพัง. เขาจะต้อง
ค้นหาให้พบว่าหญิงผู้นั้นเจ็บป่วยเพราะ อะไร และต้อง
รักษาหล่อน โดยที่ไม่มีหมออื่นมากอยให้คำแนะนำ
เขาเลย.

ในระหว่าง ที่ชายผู้สามี คอยและเฝ้า มองดู อยู่
ภายในห้องมืด ๆ และหนาวเยือกนั้น, แอนดรูตรวจ
หญิงผู้ภรรยาด้วยความพิถีพิถะระหัดเป็นที่สุด. เขา
สามารถมองเห็นได้ว่า หล่อนไม่สบาย — ไม่สบายมาก.
แต่ อะไรเป็น สาเหตุ แห่งความ เจ็บป่วย ของ หล่อน ?

แอนดรูหาคำตอบไม่พบ. เขารู้สึกกังวลใจมาก. งาน
ชิ้นแรกของเขา. เขาจะต้องไม่ทำอะไรผิดพลาด. เขา
ตรวจดูอาการของคนไข้^๕อีกเป็นครั้งที่สอง, แต่เขาก็ยัง
ไม่ทราบอยู่ดีว่ามีอะไรผิดปกติในตัวของคนไข้. ในที่
สุด, รู้สึกว่าเขาไม่สามารถที่จะตรวจดูอาการของคนไข้
อีกต่อไป, เขาจึงหันมาทางสามีของคนไข้, พลังถาม
ว่า, “เธอเป็นหวัดหรือเปล่า?”

“กรับ, หมอ - สามหรือสี่วันมาแล้ว,” วิล-
เลียมส์ตอบอย่างร่อนรน.

แอนดรู, พยายามทำท่าทางให้เป็นที่น่าพอใจ,
เอ่ยขึ้นด้วยน้ำเสียงอันร่าเริงว่า, “ถ้ายังไม่นาน
ผมก็จะรักษาให้อาการของเธอดีขึ้นได้. ไปที่ห้อง
ตรวจโรคอีกภายในครึ่งชั่วโมง. ผมจะมอบยาสำหรับ
เธอให้คุณหมอหนึ่ง.”

เขาออกจากบ้านหลังนั้นอย่างรวดเร็วแล้วเดิน
ฝ่าสายฝนกลับไปห้องตรวจโรค, ซึ่งเป็นอาคารไม้
เก่าๆ อยู่ในสวนดอกไม้ของเพจ. เขาจุดตะเกียงแก๊ส
ขึ้นแล้วเดินกลับไปกลับมาอยู่ภายในห้อง, พยายามคิด
ถึงความเจ็บไข้ ได้ป่วยซึ่งทำให้หญิงผู้นั้นได้รับทุกข์-

ทรมาณอยู่. เขาทราบดีว่าอันที่จริงไม่ใช่การเป็นหวัด
หรือทำให้หลอดเจ็บป่วยลง, หลอดเป็นอะไรบาง
อย่างซึ่งร้ายแรงมากกว่า. รู้สึกรอนรนกระวนกระวาย
ใจมากสำหรับความโง่เง่าของตนเอง, เขาหยิบขวด
หลายใบลงมาจากชั้น, แล้วก็ปรunya.

เขาเพิ่งจะปรunyaเสร็จ, กำลังปีนฉากข้อและ
ที่อยู่ของหญิงผู้นอนลงบนขวด, ก็พอดีกับที่เสียงกระดิ่ง
ดังขึ้น, ก่อนที่แอนดรูจะสามารถไปเปิดประตูได้ทัน,
ประตูก็เปิดเข้ามาเสียก่อน, และแล้วชายร่างเตี้ย,
แข็งแรงอายุประมาณสามสิบปีก็เดินเข้ามา, โดยมีสุนัข
ตัวหนึ่งตามเข้ามาด้วย. ชายผู้นั้นสวมเสื้อผ้าเก่า ๆ
และรองเท้านีโกลิต, มองดูแอนดรูตั้งแต่หัวจรดเท้า.

ในที่สุด, เขาก็อธิษฐานว่า. “ผมมองเห็นแสงไฟ
จากหน้าต่างตอนที่กำลังเดินผ่านไป, ก็เลยตัดสินใจที่
จะเข้ามาเพื่อต้อนรับคุณ. ผมชื่อเดนนี – เป็นลูกจ้าง
ของหมอใหญ่ไนโชลส์.”

ฟิลลิป เดนนีจุกกล่องยาสูบของเขา, โยนก้อน
ไม้ขีดลงบนพื้นห้อง, แล้วเดินไปข้างหน้า. หยิบขวด
ยาขึ้นมา, ดมกลิ่นดู, แล้วก็วางขวดยาลงเหมือนเดิม.

“เยี่ยม,” เขาบอก. “คุณเริ่มงานดีแล้ว. ยาทูก
สามชั่วโมง. เรื่องธรรมดา, เมื่อยังสงสัยอยู่, ให้ยา
ไปก่อน.”

ความเจ็บเกิดขึ้นภายในอาคาร ไม้หลังนั้น.
ทันใดนั้นเองเดนนีกส่งเสียงหัวเราะ. “ทำไมคุณถึงได้
มาทำงานที่นี่?” เขาถาม.

พอถึงตอนนั้น, อารมณ์ของแอนดรูชก็ขึ้นเคือง
ขึ้นมา. เขาตอบด้วยเสียงโกรธๆ ว่า, “ผมต้องการที่
จะทำให้คริเนฟเป็นศูนย์การแพทย์ที่มีชื่อเสียง.”

เดนนีกส่งเสียงหัวเราะขึ้นอีกครั้งหนึ่ง. “ฉลาด,
ฉลาดดี, หมอที่รัก.” แล้วท่าทางของเขาก็เปลี่ยนไป.
“นั่นนะ, แมนสัน,” เขาเอ่ยขึ้น, “มีอยู่อย่างหนึ่งหรือ
สองอย่างเกี่ยวกับที่นี่ซึ่งคุณควรจะรู้เอาไว้. ระบบ
การแพทย์ที่นี่แย่มาก. ไม่มีโรงพยาบาล, หรืออะไรที่
หมอต้องการ. สถานที่ก็ปราศจากสัญลักษณ์ซึ่งผู้คน
มักจะตายอยู่เนืองๆ เพราะเป็นไข้โดยปกติแล้วเกิด
จากการคืบคลานสกปรก. เพจเป็นหมอดี, แต่เขาก็เป็น
คนป่วย, และไม่สามารถที่จะกลับมาทำงานได้อีกแล้ว.
นิโคลส์, นายจ้างของผม, คิดแต่เรื่องการหาเงิน,

แบรมเวลล์ก็ไม่รู้อะไรเลย. และผม - ผมเองก็ลืมจัด
เกินไป. ผมคิดว่าหมดเท่านั้นแหละ. มาเถอะ,
ฮอคกินส์, เราจะไปกันแล้ว."

เขาร้องเรียกสุนัขแล้วก็เดินก้าวเท้าหนัก ๆ ไป
ที่ประตู. เขาหยุดอยู่ที่ประตู, หันมามองดูขวดยาอีก
ครั้งหนึ่ง, แล้วก็เสริมขึ้นว่า, "ผมขอแนะนำให้คุณให้
พิจารณาว่าเป็นไข้ไทฟอยด์ ซึ่งเกิดจากกิลดาร์ เฟลซ."

เสียงประตูปิดดังปัง, แล้วทั้งเคนนี่และสุนัข
ก็หายลับไปในความมืดท่ามกลางสายฝน.

คืนนั้น แอนดรู นอนโดย ปราศ จากความ สุข.
ข้อสังเกต ของเคนนี่ทำให้บังเกิดความ สงสัยประการ-
หนึ่งขึ้นในใจของเขา. เป็นไข้ไทฟอยด์หรือเปล่า?
ขณะที่เขานอน ทอดกายอยู่ บนเตียง ตลอดคืน อันยาว
นาน. แอนดรูถามตัวเองว่าเขามีความรู้อะไรบ้างหรือ
เปล่าเกี่ยวกับอาชีพหมอ.

เช้าวันรุ่งขึ้น, เขารับประทานอาหารเข้าอย่าง
รวดเร็ว, แล้วก็ไปที่ห้องตรวจโรค, เจนกินส์อยู่ที่
นั่นแล้ว, กำลังปรุงยาอยู่.

"ไม่มีความจำเป็นที่จะต้องมาที่นี่เช้านี้หรอก

ครับ, หมอ," เขาบอก. "ผมให้ยาและออกใบแพทย์ให้พวกคนไข้ได้. ไม่มีความจำเป็นอะไรที่คุณจะต้องไปตรวจเยี่ยมพวกเขาหรอกครับ."

"ขอบใจ, แต่ว่าผมปรารถนาที่จะตรวจดูพวกเขา." แอนดรูตอบอย่างเย็นชา. เขาหยุดพูดแต่แล้วก็ถาม^{ขึ้น}ขึ้นอย่างรวกเร็วว่า, "คุณใส่อะไรลงไป^{ขึ้น}ในขวดเหล่านั้นนะ?"

เจนกินสยม. "น้ำเปล่าครับ, หมอ, ผมผสมสีลงไป^{ขึ้น}ในน้ำ ทำให้มันมองดูคล้ายยา. คนไข้ไม่รู้เรื่อง^{ขึ้น}นี้หรอกพวกเขาคิดว่ามันทำให้อาการของพวกเขาดีขึ้น."

หลังจากตรวจโรคในตอนเช้าแล้ว, แอนดรูขับรถไปกับตาเฒ่าโทมัสไปยังกลีตาร์ เฟลซ. เขาแวะที่บ้านเลขที่เจ็ด, แล้วก็ไปแวะเยี่ยมบ้านอื่น ๆ อีกหกหลังด้วยกัน ซึ่งผู้คนในบ้านเหล่านั้นพากันบ่นเกี่ยวกับอาการปวดศีรษะและเจ็บไข้ได้ป่วย. ในแต่ละราย, แอนดรูได้พบว่ามီးร่องรอยของอาการไข้อยู่ด้วย. เขา^{ขึ้น}นึกคิดขึ้น และหวาดกลัวอย่างฉับพลันว่าอาการไข้ได้กระจายออกไปแล้ว. เขาตัดสินใจว่าจะต้องพูดเรื่อง^{ขึ้น}นี้กับหมอเพจโดยทันที.

“หมอเพจครับ, จะจัดการดีที่สุดอย่างไรกับใช้ไทฟอยด์ครับ?” เขาถาม.

เพจตอบทั้งๆ ที่ยังหลับตาอยู่, “อาการใช้เป็นเรื่องยากลำบากที่จะจัดการอยู่ตลอดเวลา. ผมแนะนำให้คุณโทรศัพท์ไปหากริฟฟิธ, เจ้าหน้าที่สุขภาพตำบล.” เขาหยุดพูดครู่หนึ่ง. “แต่ผมกลัวว่าเขาจะช่วยอะไรได้ไม่มากนักหรอก.”

แอนดรูว์วิ่งไปที่ห้องโถงแล้วต่อโทรศัพท์ถึงกริฟฟิธทันที.

“ฮัลโล, ฮัลโล. คุณหมอกริฟฟิธหรือครับ?”

เสียงของชายคนหนึ่ง ตอบด้วยอาการ ลังเลว่า, “ใครจะพูดกับเขา?”

“ผมชื่อแมนสัน อยู่ที่คิเนฟฟี. ทำงานให้กับหมอเพจ. ผมมีคนไข้ไทฟอยด์อยู่หลายราย. ผมต้องการให้คุณหมอกริฟฟิธมาที่นี่เดี๋ยวนี้.”

“เสียใจ, แต่คุณหมอกริฟฟิธออกไปข้างนอก — ไปทำธุระ.”

“เขาจะกลับมาเมื่อไรครับ?” แมนสันตะโกนถาม.

“ผมไม่ทราบ.”

“แต่ว่า...”

แต่ผู้ที่พูดที่ ปลาย สายอีกข้าง หนึ่ง วางหูเสียแล้ว. แมนสันกล่าวคำสบถออกมาดังลั่น. หันไปรอบๆ ก็ได้พบแอนนี่, สาวใช้, ยืนอยู่ข้างๆ ตัวเขา.

“คุณหมอกิริฟฟิธไม่เคยอยู่บ้านเลยในตอนนั้นทุกวัน,” หล่อนบอกเขา. “เขาออกไปเพื่อหาความสำราญให้ตัวเอง.”

“แต่ฉันคิดว่าหมอกิริฟฟิธเป็นคนพูดโทรศัพท์กับฉันเอง.”

แอนนีย์ม. “อาจจะเป็นไปได้ค่ะ. เวลาเขาอยู่บ้าน, เขาแกล้งทำเป็นว่าไม่อยู่. ดิฉันไม่ควรจะทำให้คุณเสียเวลาเรื่องเขา.”

เย็นวันนั้น. ในระหว่างที่ตรวจดูอาการของคนไข้ที่ห้องตรวจโรค, แอนดรูตัดสินใจที่จะไปพบกับเจนนี่. “เขาเป็นคนที่แนะนำให้รู้เรื่องไข้ไทฟอยด์,” เขาทบทวนความจำให้กับตัวเอง. “ฉันเกลียดเขา, แต่นั่นไม่เป็นไรหรอก. ฉันจะต้องไปพบเขาเดี๋ยวนี้.”

เจนนี่ไม่แสดงความประหลาดใจอะไรออกมา

เมื่อแอนดรูวแะไปเยี่ยมเขา.

“เอ้อ, คุณฆ่าใครบ้างหรือยังล่ะ?” เขาถาม
ด้วยท่าทางอันหยาบคาย.

แอนดรูวหน้าแดง. “คุณพูดถูก. เป็นไข
ไทฟอยด์. ผมมาเพื่อขอคำแนะนำจากคุณ.”

เดนนัยมน้อยๆ. “ถ้ายังงั้นคุณเข้ามาข้างในดี
กว่า. นั่งลงซี. ต้มเสียหน่อยไหมล่ะ? ไม่หรอก, ผมไม่
คิดหรอกว่าคุณจะต้ม.” เขา นั่งเงียบอยู่ครู่หนึ่ง, ใช้
เท้าเขี่ยฮอคกนัสสนัขของเขาเล่น. แล้วอย่างฉับพลัน
เขาเข้าไปที่บนโต๊ะกลางพูดว่า, “มองคนนั้นซี.”

ที่บนโต๊ะมีกล้องจุลทรรศน์ตั้งอยู่. แอนดรูว
มองผ่านกล้องและมองเห็น, ที่บนจานใบหนึ่ง, ตัว
อย่างเชอจุลินทรีย์หลายชนิดซึ่งเป็นต้นเหตุแห่งความ
ไข้.

“ถ้ายังงั้น, คุณก็มีคนไข้ไทฟอยด์ด้วยเหมือนกัน
หรือ?” แอนดรูวถามอย่างสนใจ.

“มอยส์ราย-และทุกรายอยู่ในถิ่นเดียวกับของ
คุณเหมือนกัน. เชอจุลินทรีย์เหล่านี้ได้มาจากบ่อน้ำ
ที่กลีตาร์เพลซ.”

แอนดรูมองหน้าเขาด้วยความงุนงง

“ที่กระบายน้ำเป็นสาเหตุแห่งความยุ่งยาก,”
 เคนนี่กล่าวต่อไป. “มีรอยร้าวหลายแห่งที่ท่อ, น้ำ
 สกปรกไหลผ่านรอยร้าวเหล่านั้นเข้าไปในบ่อน้ำ. ผม
 รายงานเรื่องนี้ให้กริฟฟิธรู้หลายหนแล้ว, แต่เขา
 ปฏิเสธไม่ยอมจัดการอะไรลงไป.”

“เป็นเรื่องน่าละอายมาก.” แอนดรูพูดเกือบ
 เป็นเสียงตะโกน. เขาผูกคอตายและก้าวลงไปที่ประตู.
 “ขอบคุณสำหรับรายละเอียด. ต่อไปข้างหน้า, ผมจะ
 ส่งให้คนใช้ทุกคนของผมที่กลีตาร์เพลซ ตัมน้ำเสีย
 ก่อน.”

“กริฟฟิธทางหากที่ควรจะถูกตัมน้ำให้สุก.” เคนนี่
 หัวเราะ. “เราอาจจะได้พูดคุยกันมากกว่านี้ก่อนที่เรื่อง
 ยุ่งยากนี้จะได้รับการแก้ไข. มาหาผมเมื่อไรก็ได้ถ้า
 หากว่าคุณทนได้.”

กลับบ้านโดยผ่านไปทางกลีตาร์เพลซ, ซึ่งเขา
 ส่งเกี่ยวกับเรื่องนี้, แอนดรูเพิ่งจะได้สำนึกว่าเขาไม่
 ได้เกลียดเคนนี่มากเหมือนที่ตัวเองคิด, ความประพฤติ
 ของเคนนี่ทำให้แอนดรูงุนงง, และ, เมื่อมาถึงบ้าน,

เขาตัดสินใจที่จะคุณวุฒิของเขาจากหน้าหนึ่งของหนังสือตำราแพทย์อันเก่าแก่. เขาได้พบว่าเดนนี, เป็นผู้มีตระกูลดี, ได้รับการศึกษาในมหาวิทยาลัยอังกฤษ, และได้รับประกาศนียบัตรแสดงคุณวุฒิ ดีจากโรงพยาบาลที่ดีที่สุดในลอนดอน.

อันที่จริง, เดนนีเป็นหมอมือฉมังเลิศ. เขาเอาใจใส่คนไข้ของเขาอย่างดีที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้, และปฏิบัติต่อคนไข้อย่างมีเมตตา. แต่เขาปฏิเสธที่จะให้ยา นอกเสียจากว่าจะจำเป็นจริงๆ. หมอหลายคนไม่พยายามยุ่งยากในอันที่จะค้นให้พบสาเหตุแห่งความเจ็บไข้ได้ป่วยของคนไข้, แต่จะเพียงแต่ให้ยาที่ไม่เป็นประโยชน์แต่อย่างใด. เรื่องนี้ทำให้เดนนีวิจารณ์อย่าง ชมชื่น เกี่ยวกับการปฏิบัติหน้าที่ ทาง การ แพทย์ และเป็นสาเหตุแห่งความ ประพฤติ ที่แปลก ประหลาดของเขาเป็นบางครั้ง.

“เออ เรียบร้อยแล้ว” ไอออร์เอียงหน้าอย่างเยิ่น
ชา “ผมเสียใจ แมนสัน ผมไม่คาดเลยว่าจะเกิดเรื่อง
อย่างนั้นขึ้นแน่นอน เขาไม่ได้ตายในระหว่างการผ่า-
ตัด ผมผ่าตัดเสร็จเรียบร้อยแล้วก่อนที่เขาจะตาย เมื่อเป็น
อย่างนั้นก็ไม่มอะไรจะต้องกังวลเกี่ยวกับเรื่องนี้ ไม่จำ
เป็นที่จะต้องมีการสอบสวนอะไรกัน”

แอนดรูสันไม่ฟังตัวเพราะความโกรธ “โอ
หยุดพูดเสียทีเถอะ” เขาตะโกน “คุณฆ่าเขา คุณไม่
ได้เป็นหมอผ่าตัด คุณไม่เคยเป็น และจะเป็นหมอ
ผ่าตัดไม่ได้เลย”

ไอออร์ มองดูแอนดรูอย่างขมขื่น “ผมขอ
แนะนำให้คุณพูดอย่างนั้น แมนสัน”

มันเป็นความจริง โอ ให้ตายสิ ทำไมผมถึง
ได้เชื่อกูณนะ ? ทำไม—?”

“เงี่ยบนะ ไอ้โง่”

แอนดรูโกรธจนหน้ามืดตามัว “คุณรู้ว่ามัน
เป็นความจริง คุณผ่าตัดเลวมากจนเกือบจะกลายเป็น
ฆาตกรรม”